

**МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ЗАПОРІЗЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

**КАФЕДРА СУСПІЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН
КАФЕДРА ДИТЯЧИХ ХВОРОБ**

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ

**II ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

**«СОЦІАЛЬНО-ЕТИЧНІ ТА ДЕОНТОЛОГІЧНІ
ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ МЕДИЦИНИ
(НЕМЕДИЧНІ ПРОБЛЕМИ В МЕДИЦИНІ)»**

18-19 ЛЮТОГО 2021 РОКУ

М. ЗАПОРІЖЖЯ

Редколегія:

Боярська Л. М. – завідувач кафедри дитячих хвороб ЗДМУ, кандидат медичних наук, професор;

Утюж І. Г. – завідувач кафедри суспільних дисциплін ЗДМУ, доктор філософських наук, професор;

Котлова Ю. В. – кандидат медичних наук, доцент кафедри дитячих хвороб ЗДМУ;

Сенетий Д. П. – доктор філософських наук, доцент кафедри суспільних дисциплін ЗДМУ;

Мегрелішвілі М. О. – кандидат філософських наук, доцент кафедри суспільних дисциплін ЗДМУ;

Касаткіна К. А. – викладач кафедри суспільних дисциплін ЗДМУ.

Збірник матеріалів II Всеукраїнської науково-практичної конференції «Соціально-етичні та деонтологічні проблеми сучасної медицини (немедичні проблеми в медицині)» (18-19 лютого 2021 року). – Запоріжжя: ЗДМУ, 2021. – 180 с.

Автори матеріалів несуть повну відповідальність за достовірність наданої у доповідях інформації й точність наведених цитат. Точка зору автора не завжди може співпадати з позицією редколегії.

ВИКЛАДАЧ ПРИРОДНИЧИХ НАУК У ВИЩОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ: ПРОБЛЕМА ВЗАЄМОДІЇ НАУКОВОЇ І ПЕДАГОГІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

*Крупей К. С., к. б. н., ст. викладач кафедри мікробіології,
вірусології та імунології,
Запорізький державний медичний університет*

Найголовнішим функціональним елементом в психологічній структурі діяльності викладача виділяють гностичний компонент [3, с. 148], адже вправне планування пізнавальної діяльності студентів, активізація мисленнєвих процесів на заняттях із високою ймовірністю призведе до породження наукових ідей та підвищить ефективність навчання. Проте, на жаль, деякі педагоги не розглядають студентів як активних суб'єктів власного самовдосконалення та наукового пошуку.

Відомо, що в імперативній системі професійних якостей викладача вищого навчального закладу (ВНЗ) вирішальна роль належить педагогічним здібностям (організаторські, перцептивні, дидактичні, комунікативні, сугестивні, науково-пізнавальні, дослідницькі), які інтегровано виражаються у нахилах до роботи зі студентами та визначають успішність педагогічної діяльності.

Завдання, обов'язки та права викладачів ВНЗ суттєво відрізняються у залежності від наявності наукового звання, що чітко прописано в посадових інструкціях науково-педагогічних працівників. З огляду на це, бажання та здібностей до педагогічної діяльності вкрай недостатньо для того, щоб стати повноправним педагогом у ВНЗ. Якщо людина ставить собі за мету стати професійним педагогом у ВНЗ, постійно розвиватися у сфері педагогічної майстерності, розробляти та впроваджувати інтерактивні методи навчання студентів, бути для них коучем, тьютором, фасилітатором, модератором в індивідуальній освітній траєкторії, їй необхідно здобути науковий ступінь. Педагогічне спостереження та аналіз психолого-педагогічної літератури дозволяє зробити висновки, що для багатьох викладачів ВНЗ роки наукової діяльності в аспірантурі є справжнім випробуванням та після успішного захисту дисертації вони назавжди залишають наукову роботу. Попри це, робота в університеті все ж таки зобов'язує викладачів із високим ступенем педагогічної майстерності займатися науковою практикою, щорічно видавати певну кількість наукових праць та брати участь у наукових заходах різного рівня організації. Ці вимоги змушують викладачів створювати наукові роботи із низьким ступенем якості та практичної значущості. Слід зауважити, що робота в науково-дослідних інститутах України, навпаки, не примушує науковців до педагогічної діяльності у ВНЗ. Тому в цих закладах співробітники повністю зосереджені на науковій роботі та не відвертаються на педагогічну частину, яка більшість із них не цікавить.

Існує й протилежний бік цієї проблеми. Безліч науково-педагогічних співробітників з часом відчують втрату інтересу до професійної діяльності, оскільки мають недостатній рівень дидактичних та інших педагогічних здібностей і не прагнуть їх розвивати. Педагогічна складова в університеті створює для них значні труднощі в науковому розвитку, викликає дефіцит часу для експериментальних наукових досліджень, зобов'язує займатися соціально-виховною, методичною роботою тощо. З'являються симптоми постійної перевтоми, головний біль, безсоння, роздратованість, небажання

виконувати свої обов'язки тощо. Але ідентифікувати це як професійне вигорання або неправильний вибір професії, на наш погляд, досить складно. На превеликий жаль, серед співробітників ВНЗ далеко не кожний має потяг й здібності як до наукової, так і до педагогічної діяльності. У більшості випадків превалює нахил в певній сфері. Тому людині необхідно професійно самовизначитись (що займає 3-5 років [1, с. 15]), усвідомити себе як суб'єкта професійної діяльності [2, с. 110]. Це не лише запорука успіху в робочих досягненнях, кар'єрному зростанні, але й можливість уникнути різних професійних деформацій. Якщо людина визначилася, що педагогічна діяльність у ВНЗ призводить до негативного психічного стану, знижує її адаптивність та стійкість, проте не призводить до редукації наукових досягнень, необхідно переглянути свої уявлення до роботи й можливо змінити свою професійну позицію (наприклад, шукати можливість реалізувати себе в науково-дослідному інституті чи лабораторії, де відсутня педагогічна складова). З іншого боку, ті викладачі, які чітко впевнені, що наукова складова й експериментальні дослідження перешкоджають вдосконаленню їх педагогічної майстерності та забирають безліч часу, повинні замислитися про спеціалізацію своєї професії та переходу в навчальний заклад, де наукова діяльність не є облігатною.

Наостанок слід зазначити, що запровадження корекційно-діагностичної концепції в систему підготовки та перепідготовки педагогічних кадрів дозволить підвищити ефективність її функціонування та піднятися науково-педагогічним працівникам на новий рівень особистісного зростання.

Список використаних джерел:

1. Безносів С.П. *Професійна деформація личности*. СПб.: Речь, 2004. 272 с.
2. Любар Р. О., Любар І. Г. Формування професійної самосвідомості майбутніх вчителів. *Наукові записки (серія: педагогічні науки)*. 2020. Вип. 191. С. 108-111.
3. Мирончук Н. М. Особливості праці викладача вищого навчального закладу в контексті самоорганізації його професійної діяльності // *Проблеми освіти: Наук-метод. зб.* / Інститут інноваційних технологій і змісту освіти МОН України. Київ, 2015. Вип. 85. С. 147-151.

ОСОБЛИВОСТІ ВСТУПУ ДО РЕЗИДЕНТУРИ: АМЕРИКАНСЬКИЙ ІННОВАЦІЙНИЙ ДОСВІД

*Куліченко А. К., кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри іноземних мов,
Запорізький державний медичний університет*

У США резидентура триває від 3 до 7 років залежно від спеціалізації. Проте, щоб вступити до резидентури, претенденту необхідно ретельно підготуватися й пройти успішно співбесіду.

У буклеті Асоціації американських медичних коледжів «The Road to Becoming a Doctor» (2020) зазначено, що під час останнього року навчання (останнім роком навчання може бути або третій, або четвертий рік – в залежності від навчального плану певного американського медичного